

1 Eylül 2010'da da barışı ve devrimi istiyoruz!

Hitler Almanyası'nın 1939 yılında Polonya'ya saldırdığı ve İkinci Dünya Savaşı'nın resmen başladığı tarih olma vesilesiyle, 1 Eylül'ün Birleşmiş Milletler Örgütü (BMÖ) tarafından "Dünya Barış Günü" olarak ilan edildiği günden beri, her sene 1 Eylül'de savaşa karşı eylemler yapılmakta ve barış istemleri dile getirilmektedir.

Barış talepleri, sadece gerçekte savaşa karşı olanlar tarafından değil, doğrudan savaş yürütenlerin, kitleleri kendi siyasetlerine alet etmeye çalışan burjuvazinin temsilcileri tarafından da dile getirilmekte ve kendilerini barış yanlıları olarak göstermektedirler. Bu konuda da burjuvazinin ve temsilcilerinin sahtekarlığı sınırsızdır.

Niyetleri itibariyle savaşa karşı olan ve barışı isteyenler arasında da büyük farklılıklar var. 1 Eylül'de barış talebini dile getirenlerin büyük çoğunluğu, soruna sadece kapitalist sistem çerçevesinde yaklaşmakta ve "iyi niyetli siyasetçilerin" soruna müdahale etmesi temelinde barışın sağlanabileceğini düşünmektedir. Bu kesime karşı tavır, bunların bilinçlendirilmesi, savaşların tüm zamanlar için son bulmasının kapitalizm koşullarında mümkün olmadığını kavratılması sorudur. Lenin'in deyimiyle: "... kitleleri, barıştan bekledikleri iyi şeylerin bir dizi devrim olmadan olanaksız olduğu konusunda aydınlatmak zorundayız." (Lenin, *Ulusal ve Sömürgeci Ulusal Sorun Üzerine*, S. 276, *İnter Yayınları*)

Kendilerine devrimci, komünist diyen ama barış taleplerini dile getirirken sorunu kapitalist sistem içinde çözülebilir bir sorunmuş gibi gösterenlere karşı ise, açık ideolojik mücadele verilmek zorundadır. Barışın kapitalizmin varlığını koruduğu koşullarda gerçekte sağlanabileceği yönlü bilincin kitlelere taşınması, kitleleri sermaye düzeninin peşine takmaktan başka bir şey değildir.

Biz komünistlerin böylesi reformist tavrılara getirdiğimiz eleştiriler ise, bizim barışı istemediğimiz biçimde yorumlanmakta; sürekli ve gerçek barışın ancak devrimle, kapitalist sistemin yıkılmasıyla sağlanabileceğini savunan devrimciler, komünistler, kitlelere barış karşıtı olarak gösterilmektedir.

Kitlelerin bilincini karartan böylesi sahtekarlıklara karşı tavrımız şudur: Biz komünistler, sürekli ve gerçek barışı istiyoruz! Ezeni, ezileni olmayan; ırk, renk, ulus, dil, cinsiyet vb. vb. farklılıkların toplumun, dünyanın zenginliği olarak görüldüğü; herkesin eşit, özgürce yaşadığı, tüm savaşların son bulduğu, sömürsüz, sınıfsız bir dünya bizim

özlemimiz, varmak istediğimiz hedeftir. Böylesi bir dünya ama kapitalizmin, sömürü sisteminin varlığı şartlarında mümkün değildir.

Bir yandan ezen, sömüren sınıfların, emperyalist devletlerin, kapitalist sistemin; diğer yandan da ezilen, sömürülen sınıfların, sömürge-bağımlı ülkelerin varlığını sürdürdüğü koşullarda, savaşlar, şu ya da bu biçimde sürekli var olacaktır.

Savaşların, haklı ve haksız savaşların tümünün son bulması, savaşın kaynağı, üreticisi ve yol arkadaşı olan kapitalist sistemin yerlebir edilip tüm dünyada burjuvazinin iktidarına son verilmesiyle, sosyalist-komünist bir dünyanın kurulmasıyla mümkündür. Lenin'in dediği gibi: "*Burjuvaziyi sadece bir tek ülkede değil, ancak tüm dünyada alaşağı edip, tamamen yendikten sonra, savaşlar olanaksız olacaktır.*" (age., S. 465)

Savaşların, olanaksız olacağı döneme kadar şu ya da bu biçimde varlığını sürdüreceği gerçeği ise, gerçekten barıştan yana olanlara, kapitalist sisteme, bu sistemin ürettiği haksız ve gerici savaşlara karşı haklı savaşlardan yana olma ve sömürü sistemine son verecek savaşı verme görevini yüklemektedir.

Bu gerçeğin bilincinde olarak biz komünistler, hem 1 Eylül'de burjuvazinin temsilcilerinin barıştan yana görünmelerinin büyük bir sahtekarlık olduğunu; hem de "sol", devrimcilik adına soruna reformistçe yaklaşanların gerçek, sürekli barışın sağlanmasına değil, kitlelerin kapitalist sistem çerçevesinde tutulmasına hizmet ettiklerini ortaya koymaya çalışıyoruz. Kuşkusuz ki mücademizin esas hedefi kapitalist sistemin kendisi, burjuvazi ve temsilcileridir. Ama reformistlere ve reformizme karşı mücadele olmadan da sömürü sistemine karşı başarılı bir mücadele verilemez.

REFORMİZMİN BİR ÖRNEĞİ...

Reformist yaklaşıma güncel bir örnek ise, "TATORT Kurdistan" başlığıyla yürütülen ve 1 Eylül'de de Alanya'nın değişik kentlerinde yapılacak eylemlerle "Kürt sorununun demokratik ve barışçıl çözümüne katkıda" bulunmaya çalışılan kampanyadır.

Sözkonusu kampanyanın hedefi "Alman işverenlerinin ve hükümetinin" Kürtlere yönelik sorumluluğunu göstermektir. İlk bakışta böylesi bir kampanyanın iyi ve olumlu olduğu söylenebilir. Fakat soruna biraz yakından bakıldığında emperyalist Alman devletinin hedefe konmadığı, kampanyanın çağrı bildirisinin kendisini "Alman

işverenlerinin ve hükümetinin” sorumluluğunu teşhirle sınırladığı gerçeği ortaya çıkmaktadır. Kürdistan’da (Irak, İran, Suriye ve Türkiye’de, yani dört parçada) yürüyen savaşlarda ve Kürt milletine karşı baskı ve zulümlerde, sadece şu ya da bu Alman “işverenin” ya da hükümetin değil, bir bütün olarak Alman emperyalizminin rolü ve sorumluluğu vardır. Bu sorumluluğu, sadece şu ya da bu “işverenin” ve hükümetin sorumluluğuna indirgemek esas sorumluyu, emperyalist Alman devletini temize çıkarmaktır.

Bunun da ötesinde, kampanyaya çağrı bildirisi, hem Kürt milli meselesinin çözümünü hem de barış sorununu devrime, kapitalist sistemin yıkılmasına bağlı ele almamaktadır. Tersine Kürt milli sorununun sistem içinde “demokratik ve barışçıl” temelde “çözüleceğinin” propagandasını yapmaktadır. Barış perspektifi de kapitalist sistem çerçevesiyle sınırlıdır.

Almanya’da Kürt milli sorununa çözüm için katkıda bulunmak, emperyalist Alman devlete ve sömürü sistemine karşı mücadele etmeyi gerektirdiği gibi, Türkiye, İran, Irak ve Suriye somutunda da sözkonusu sömürgeci devletlerin, kapitalist sistemin yıkılması için mücadeleye desteği ve bu temelde yürütülen ajitasyon ve propagandayı gerektirir. Bu temelde yürütülmeyen bir kampanya, iyi niyetli de olsa, Kürt milletinin kurtuluşuna katkıda bulunamaz.

ALMAN EMPERYALİZMİ İŞÇİLERİN, EMEKCİLERİN, EZİLEN HALKLARIN DÜŞMANIDIR!

Emperyalist Alman devleti, Almanya’da işçilere, emekçilere düşman olduğu gibi dünyanın ezilenlerine, halklarına da düşman bir güçtür. Dünyanın yeniden paylaşımı için yürüyen emperyalist dalaşta, dalaşın başını çeken büyük emperyalist güçler arasında önde gelen güçlerden biridir. Alman emperyalizmi diğer halklara karşı olduğu gibi Kürt halkına da düşman bir güçtür. Kısaca söylenirse emperyalistlerden halklara dostluk beklenemez. Emperyalistlerin, somutta da Alman emperyalizminin dünyayı yeniden paylaşım dalaşındaki çıkarları neyi gerektiriyorsa, Alman devletinin ve evet hükümetinin de siyaseti sözkonusu çıkarlara göre belirlenir. Silah tüccarlarının çıkarları şu ya da bu millete ait olmaya göre değil, satılan silahların sayısına, elde edilen kara göre belirlenir. Kim daha fazla silah, savaş aracı satarsa, o daha fazla kar eder.

Bunun da ötesinde, doğrudan devletin aracılığıyla ve garantörlüğüyle savaşlar teşvik edilerek, değişik milletlerden halklar birbirine karşı kışkırtılarak

silah tüccarlarının kasaları doldurulmaktadır. Alman devletinin savaş araçları, silah satışında dünyanın üçüncü gücü olması, aynı zamanda savaşlardan en çok kazanan güçlerden biri olduğunun da bir işaretidir. Emperyalist Alman devleti dünya üzerinde yürüyen savaşların doğrudan bir parçasıdır, savaş yürüten büyük güçlerden biridir. 1 Eylül 2010’da da barışı talep edenler, savaşa karşı çıkanlar, bu talep ve tavırlarında samimi iseler, Alman devlete karşı mücadele vermek zorundadırlar.

Almanya’da 1 Eylül’de barış istemli, savaşa karşı gerçekleştirilen eylemlerde, Alman emperyalizmine ve onun savaş siyasetine, sisteme karşı mücadele, eylemlerin merkezine konmak zorundadır.

Almanya’da Kürt milli meselesinin gerçek çözümüne katkıda bulunmak isteyenlerin görevi, emperyalist Alman devlete karşı devrim mücadelesini güçlendirmektir. Emperyalist Alman devletini yıkacak sosyalist bir devrim, aynı zamanda Kürt milletinin kurtuluşuna yapılacak en büyük enternasyonal destek olacaktır.

Bu mücadele, aynı zamanda Alman devletinin Almanya’daki Kürt kökenli göçmenlere karşı uyguladığı ırkçı, şoven uygulamalara karşı mücadele etmeyi de gerektirir.

Biz Almanyalı komünistler, emperyalist Alman devletinin Kürt kökenli göçmenlere yönelik tüm baskılarını, ırkçı, şoven uygulamalarını lanetliyoruz. Kürt milli meselesine gerçek çözümün ancak ve ancak Kürdistan’ın dört parçasında da işçi sınıfı önderliğinde gerçekleşecek devrimlerle mümkün olacağını düşünüyor ve savunuyoruz. Bu uğurda verilen mücadeleleri kayıtsız şartsız desteklediğimizi ve destekleyeceğimizi bir kez daha haykırıyoruz.

Alman devletinin Kürt kökenli göçmenlere yönelik baskılarına son!

Kürt kökenli ilticacıların geldiği devletlere geri gönderilmesine, sürgününe son!

Kürt örgütlerinin kriminalize edilmesine, yasaklanmasına hayır!

PKK’ya karşı yasak hemen kaldırılmalıdır!

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin!

18 Ağustos 2010

Herşeye Rağmen!

(Bolşevik Parti Almanya inşası için gazete)

www.trotzalledem.tk
trotz.alledem@gmx.net
V.i.S.d.P.: H. König, Kafkastr. 56, 50829 Köln